

SOVA JE PROTO SYMBOL MOUDROSTI, PROTOŽE I HLUPÁK VIDÍ ZA SVĚTLA, ALE MOUDRÝ VIDÍ I VE TMĚ (N. I. Panin)

ČÍSLO 30* ROČNÍK V* 17. 10. 2012* (ČAS 1 – ročník XVI* Kurýr ročník VII)

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nízký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®.

Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrlé. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

17. říjen PRANOSTIKY:

Svatá Hedvika do řepy ještě medu nalívá. Svata Hedvika medu do řepy zamíchá. Čím déle vlašťovky u nás v říjnu prodlévají, tím díle pěkné a jasné dny potrvají.

Ve změnách kalendářů a svátků už aby se čert vyznal. Dnes máme také den, v němž se připomíná Sv. Ignác Antiochijský (*?, † 17. říjen 107) zvaný Theoforos (Bohonosec nebo Bohonosný), biskup v syrské Antiochii a mučedník. Byl učedníkem apoštola Petra a ve Flaviovském amfiteátru, byl předhozen dravým šelmám, poté byly jeho ostatky přeneseny zpět do Antiochie a nejprve pohřbeny vně hradeb. Později je císař Theodosius II. přenesl

do chrámu bohyně Tyché, který byl proměněn v křesťanský chrám zasvěcený Ignatiově. V roce 637 byly jeho ostatky přeneseny do baziliky San Clemente v Římě. Napsal křesťanům sedm zajímavých a dochovaných dopisů, které jsou významným svědectvím o vývoji křesťanské teologie. Nemají žádný propracovaný plán, vždyť byly sepsány ve spěchu.

Ignatius je prvním křesťanským spisovatelem, který klade velký důraz na loajalitu vůči biskupovi, jenž je tím, kdo řídí církve v daném městě. Jedná se tedy o velmi výrazné a rané svědectví o monoepiskopátu. Ignatius zdůrazňuje hodnotu eucharistie, kterou nazývá „lékem nesmrtelnosti“ a jako první užil pojmy „katolická církev“ a „pravý křesťanský život“. V listu Efezanům píše: „Modlete se stále i za druhé. U nich je naděje na obrácení, že i oni mohou dosáhnout Boha. Obratě

tedy svou pozornost na ně a pomáhejte jim svými skutky. Na jejich hněv odpovídejte mírností, na jejich pýchu pokorou, na jejich urážky modlitbami, na jejich špatné názory pevnou vírou, na jejich krutost laskavostí. Nesnažte se jich napodobovat. Buďte jim vlídnými bratřími. Snažte se napodobit Pána. Kdo více vytrpěl křivd, kdo více byl zrazen, kdo více byl v opovržení? V Ježíši Kristu zůstaňte tělem i duchem neposkvrnění a laskaví.“ Zkuste si to schválně přečíst několikrát za sebou.

KDE JE TEN SLUŠNÝ SOUSED NOVÁK?

Následující řádky nejsou žádným útokem proti tištěným či jiným médiím. Pravdou je, že všechny ceny rostou. Slušný týdeník vás přijde měsíčně pomalu na dvě stovky, slušný deník asi na stovky čtyři. Navíc jejich čtení ve mně vzbuzovalo občas skepsi, občas záchvaty zuřivosti, občas stavy neuvěřitelné letargie. Takže jsem si jednoho dne řekl, že vystačím s internetem, tam je stejně nakonec všechno. Což mě nestojí nic, protože si internet platím z jiných důvodů. Ovšem ono to tak není. Uvedu příklad ze včerejšího odpoledne. V 16.00 otevírám domovskou stránku *Seznam.cz* a zde jsou ihned po ruce *Novinky.cz*. Ty mi nabízejí tyto titulky:

Psům a kočkám nastaly zlé časy, lidé šetří a zbavují se jich

Slunce, seno, politika. JZD Hoštice obětovalo pro Zemana peníze na dožínky

Dcera magnáta Rezeše chce vyměnit vězení za luxusní apartmán

Žena nezvládla řízení a narazila do náklad'áku, dítě v autě zemřelo

Nejlepší lék na ucpaný nos? Uspokojivý sex

Mladík se pokusil projet autem skrz nákupní centrum

O necelou půlhodinu později, v 16. 29 titulky zůstaly, pouze *žena, která nezvládla řízení*, byla vystřídána titulkem:

Tvrdá šikana školačky z Tachovska zůstane bez trestu

a mladík, který se pokusil projet autem skrz nákupní centrum

byl vystřídán hluchým psem:

Hluchý pes rozumí znakové řeči, chápe přes 50 povelů

A tak to jde celý den dokola. Divíte se, že volby dopadly tak jak dopadly? Dívám se z okna na panorama města a říkám si, kde je ten soused Novák, který sám od sebe a zdarma spravil té staré paní od naproti plot. Kde jsou jeho děti, které uspořádaly sbírku šatstva pro Charitu. Kde je bratr souseda Nováka, který vymyslel ten perfektní zlepšovák? Nevidím nic, ani o tom nečtu, i když vím, že to existuje.

Ve stejnou dobu je na dvojce Českého rozhlasu 2 beseda o zdravé výživě. Poslouchám ji jen tam memotechnicky. Paní, která zdravou výživu umí a rozumí ji, si sama stěžuje, že i její děti radši ony škodlivé hamburgery, lupínky, salámy plné soji, či další ty strašné věci. A sama si odpovídá na otázku. *Ano, vím, že na to děti mají chuť. Jenže i chuť se dá vychovat.* Nic proti Blesku, nebo AHA. Ale proč se po nich všichni opičí? (le)

Tak jsme tu měli volby (?)

Petr Andrlé

Volby do krajů a do Senátu dopadly tak, jak dopadly, na tom nic nezměníme. Jejich výsledek nezmírní ani to, že se jich účastnily necelé dvě pětiny oprávněných voličů. Je to mizivě málo, ale nechtějme si radši odpovědět na otázku, jak by to dopadlo, kdyby k volbám přišly i ty zbylé tři pětiny voličů.

Další klišé, které doprovází náš politický život a objevuje se nejvíce právě při hodnocení volebních výsledků, je terminologie. U nás zdaleka ještě není autentická pravice, ani autentická levice, existují strany, které se jim snad snaží přiblížit. Proč to připomínám? Právě proto, že jestliže ti, kteří se nazývají poněkud předčasně pravici, to budou chtít napravit, musí opravit svůj program tak, aby se autentické pravici přibližovali rychleji.

S terminologií souvisí i volební výsledky další strany, která by si před svoji levicovost nebo pravicovost (vyberte si) měla dávat předponu *ultra*. Proč? Inu jestli má ve své úvodní preambuli věty jako: *Hájí zájmy neprivilegovaných občanů, kteří svou prací vytvářejí duchovní a materiální hodnoty. Dlouhodobým programovým cílem je socialismus*, tak mi to připomíná nejen třídní boj, ale jsem z toho i v rozpacích, protože nevím, jak se pozná privilegovaný a neprivilegovaný občan. Je privilegovaným občanem ředitel školy a neprivilegovaným občanem školník? A co jsou učitelé?

Rovněž je třeba odmítnout všechna ona slova o železné osudovosti. Že v posledních deseti letech vládnoucí strany prohrávaly volby krajské. Statisticky to tak vychází, ale je to jenom obezlička. Ve volbách žádná osudovost neplatí, platí snad jen tradice geografická. Za první republiky byla sociální demokracie tradičně nejúspěšnější na Ostravsku, na tom se moc nezměnilo. Ale není to dáno nějakou osudovostí, příčiny a důvody lze shledat velice snadno. Rovněž tak si nemyslím, že ODS doplatila na prosazování reformem. Občané o žádných zásadních reformách nic nevědí, pokud mezi reformy nepočítáme zvyšování daní, umělé snižování důchodů a zdanění pracujících důchodců. Reformy nastanou, až se radikálně sníží například přebujelý státní aparát. Ale za takové reformy by lidé akterý takovýchto úspor volili, a ne naopak.

Takže jaké příčiny, jaká poučení? V nejbližších dnech budeme zřejmě číst mnohé zasvěcené komentáře. Poté bude následovat další zadlužování krajů, v lepším případě velice málo efektivní činnosti na jejich výdajových stránkách. Co se dá dělat. Horší bude, když si nějaký krajský náměstek pro školství umane, že základní a střední školy v kraji nemohou a nesmějí vést lidé, kteří jsou členy stran protivných. Tím střednímu a základnímu školství ušetříme onu poslední ráno z milosti, na kterou stále ještě čeká. Víím, o čem píši. Není to tak dávno, kdy rada jednoho kraje evokovala své rozhodnutí o vítězi konkurzu na ředitele jistého gymnázia, protože „*si toto jméno koaliční partner nepřál*“. Kterou stranu koaliční partner představoval, jistě nemusím uvádět.

V onom sobotním odpoledni jsem seděl u televize a střídavě sledoval Velkou pardubickou a volební zprávy, a při tom jsem ještě dočítal sobotní vydání Lidových novin. Když v tu chvíli jsem pochopil.

V příloze RELAX na straně 34 v článku o vzdělávání nadaných dětí čtu:

Programu se zúčastnil i Zdeněk Janovský. Už ve škole se nepohodl s učitelem češtiny, protože ho v hodině literatury opravoval, když řekl špatné datum zavrnutí

nestoriánských apokryfů. Hrál na housle, závodně běhal, o přestávce zapáleně diskutoval s učitelkou chemie a dodnes si dělá všechny své poznámky v kurentu, novogotickém kurzivním písmu používaném od 16. století v Německu. **Abyste mohli jezdit na biologické olympiády, které pravidelně vyhrával, museli mu rodiče psát do školy omluvenky, že je nemocný.**

A na téže straně 34, v článku o udílení Oscarů čtu:

Jiné země si scénáristy vychovávají. Norský filmový institut dává ročně grant asi třem až pěti režisérům-scenáristům, ve výši v přepočtu asi milion korun, aby se mohli soustředit jen na psaní scénáře a vytvořit dílo, které bude důstojně propagovat Norsko v zahraničí. O něčem takovém si můžeme v Čechách nechat jen zdát.... Norsko je malá země, ale filmová a televizní tvorba je tak na vysoké úrovni. Norské filmy vyhrávají světové festivaly a norským režisérům se hrnou nabídky z Hollywoodu, agenti se o ně vysloveně perou.

Teď mi řeknete, že uvedené dva úryvky nemají s volbami nic společného. To ovšem může tvrdit pouze ten, kdož věří, že příčinou volebního neúspěchu jeho strany je to, že je součástí vládní koalice. Přitom by to v dobře řízené společnosti mělo být naopak. Ten kdo dobře vládne a umí to vysvětlit, ten má perfektní reklamu po celé volební období. A zadarmo.

Zajímejme se více o historii nikoli tak dávnou

V souvislosti s výsledky nedávných voleb mi sdělil jeden kolega, že ho to neděsí. Není u nás taková situace, pravil, aby se konal znovu puč jako v roce 1948. Ta úvaha je poněkud krátkozraká, protože tehdy nešlo pouze o puč, který zde v roce 1948 nesporně komunisty organizován byl. Ono to bylo složitější. Šlo o celkové selhání demokracie.

Jenže jsem si také přečetl prohlášení jednoho poslance za ODS, který tvrdil, že i někteří členové ODS v letošních volbách volili komunisty. Budiž, mají v určitém slova smyslu právo na svůj názor. Možná, že by bylo dobré, podívat se do historie, nikoli tak dávné.

Od června 1946 do 30. května 1948 existoval v Československu jednokomorový zákonodárny sbor pod názvem Ústavodárny Národní shromáždění republiky Československé. Měl 300 členů. Vznikl na základě posledních demokratických voleb, které se konaly 26. května 1946. Termín „poslední demokratické volby“ je ovšem poněkud nepřesný.

Již tehdy volby značně ovlivnili komunisté, kteří (bohužel i s prezidentem Benešem) přijeli do osvobozené země z Moskvy. To nebyl pouze symbol, ale cílený a jasný vzkaz. A volby v roce 1946? Především byla snížena volební způsobilost z 21 let na 18 let. Počítalo se s jakýmsi poválečným radikalismem mladých ve prospěch „nové doby“. Kandidovat ovšem mohly pouze povolené strany Národní fronty. Což byly čtyři strany v českých zemích a čtyři strany na Slovensku. Nastolený systém již nepočítal s opozicí, ale s účastí všech stran ve vládě. Nebylo možno udělovat preferenční hlasy, ale byly zavedeny tzv. prázdné (bílé) lístky pro případný projev nesouhlasu s kandidátkou Národní fronty.

V těchto volbách se rozdělovalo 300 mandátů, když jednotlivé země (Česká, Moravskoslezská a Slovensko) dostaly přidělený počet mandátů dle počtu voličů zapsaných v seznamech. Po volbách bylo v Národním shromáždění 114 komunistů, 55 národních socialistů, 46 lidovců, 37 sociálních demokratů, 43 poslanců za Demokratickou stranu, 3 poslanci za Stranu slobody a 2 poslanci za Stranu práce. Přesně 300. Ke škodě této země nebyla povolena strana agrární, která by měla jistě poslanců nejvíce. Ale v názorech na

zákaz strany agrární se bohužel vzácně shodli komunisté s Benešem. A konec konců i s většinou ostatních stran. Tehdy to vlastně již začalo.

Nu a pak přišla ta chvíle. Když totiž po demisi ministrů Beneš čelil všem možným Gottwaldovým nátlakům, našel si zdánlivě rozumný argument (to jsme již novodobě zažili také). Nepodepíše demisi, sdělil Gottwaldovi, protože mi není jasno, zda Ústavodárné shromáždění projeví vládě důvěru. A bylo vymalováno, myslel si Beneš. Jenže bohužel.

Gottwald již v den podání demise části ministrů jeho vlády nařídil poslancům KSČ, kteří již dlouhodobě udržovali kontakty s exponenty KSČ v jiných politických stranách, aby mu do 25. února do 11.00 hodin předali seznam všech poslanců, kteří budou ochotni hlasovat v ÚNS pro novou vládu. Proto mohl též den předložit prezidentu Benešovi seznam 200 poslanců, kteří svými podpisy stvrdili, že budou hlasovat pro rekonstruovanou vládu. Kde ten seznam dnes je nevíme, ale jistě by se našel.

O tomhle se málo ví, ale něco vám to může připomínat. A co měl tedy Beneš dělat? Mohl více, ale podepsal demisi. Proto mohl Kléma prohlásit davům na Staroměstském náměstí: "Právě se vracím z Hradu. Pan prezident všechny mé návrhy, přesně tak, jak byly podány, přijal." A hádejte, kolik poslanců dalo důvěru vládě Klementa Gottwalda? Myslíte, že jich bylo 200? Nikoli. Bylo jich 201. O jednoho nad plán. Rekrutovali se ze všech politických stran. Otevřeli tak cestu k převzetí moci KSČ, cestu k vraždění tohoto národa, zradili nejen Beneše, ale především demokracii.

Těch 201 poslanců nebyli všichni komunisté. Ale uvažovali jako komunisté. A to je ještě horší, protože tohle nemá nikdo napsáno na čele. Takže to jde i bez puče. A co tím chci říci? Nic. Jen, že bychom se měli více zajímat o historii nikoli tak dávnou. Nebezpečí je totiž v tom, že i když nejste členy této strany, mohli byste začít uvažovat jako oni. Někdy si toho totiž ani nevšimnete. A tak by se historie mohla znovu vrátit. Dnes již všichni zapomněli, jaké hrůzy přináší třídní boj.

Den po reformě....

Český divný komunismus

Jiří Peňás, redaktor LN

Patřím ke generaci, která se po listopadu 89 domnívala, že komunismus odešel nebo zakrátko odejde do věčných lovišť. Zdál se v této zemi natolik znemožněn a to, co ho mělo nahradit, mělo být tak jednoznačně lepší, že ani nebude nutné tu stranu, která se k němu hlásí, zakazovat. Zmizí sama, její členstvo se přirozeně rozplyne, voličstvo nebude přibývat, volit ji bude možná pár nostalgiků, podivínů, magorů a pak už ani oni ne.

Dávno už tu budou strany a hnutí, které důvody, proč se o komunismus nějací lidé snad i z dobrých důvodů zajímali, nahradí něčím rozumnějším, lidštějším, účinnějším. Sociální solidaritou, křesťanským soucitem, dobrými zákony na ochranu chudých a potřebných, z jiné strany prosperitou a svobodou. V tom jsem se mýlil, stejně jako mnoho dalších: například Václav Havel.

Máme tu silnou, životaschopnou a sebevědomou komunistickou stranu, nejsilnější v civilizované části Evropy. Radikální levicové strany jsou i jinde (v Řecku, Itálii, Ve Španělsku...), ale nikde nejsou spjaty s režimem, který byl utlačovatelský a násilnický - byť to třeba ne každý pocítil.

V tomto smyslu má naše KSČM daleko blíž k nostalgikům frankistickým, mussoliniovským, salazarovským. Naše komunistická strana se více než k Marxovi (nebo když už tak třeba k Che Guevarovi či jakým modlám revoluce), hlásí k vzpomínkám na mrtvolný klid posledních dvaceti let „reálného socialismu“, tedy na sešněrovanou společnost televizního bidermeieru s unifikovaným životem, který měl své pevné rituály a pravidla a kdyby se povedl, mohl v nich člověk nehnutě prožít celý život.

Daleko víc než k představám o revolučních přeměnách světa měl ideál českého komunismu posledních čtyřiceti let blíž k pohodlí vytahaných gatí, kotletových fotrů soudruhů a naondulových meger soudružek. Nejsilnější ideologií českého komunismu bylo ostražitě a načuřené hlídání pohodlí a hrůza z představy, že ho mohl, někdo měl ohrozit.

Komunismus, který většina z nás ještě zažila, byl extrémní konzervativismus spojený s českým šovinismem - jediní, koho komunisté snesli a nad nímž se nepovyšovali, byli Rusové nejlépe s vodkou, z těch měli respekt, ostatní nenáviděli. Český komunismus byl a je divný komunismus. Něčím nesmírně vyhovoval zdejší povaze. Platí to pořád.

(Převzato z LN)

Občanské sdružení Stránské
pořádá
KAŠTÁNKOHRANÍ

ve Stránském u Nedělní školy řemesel

20. října od 14h

program:

- × Hry s kaštany pro děti i dospělé
- × Soutěže
- × Tvorba mandal z podzimních materiálů
- × Opékání špekáčků
- × Pečení brambor s popelkou
- × součástí je prohlídka farmy a návštěva zvířat

V případě nepřízně počasí se budeme ohřívat u pece a na peci v prostorách školy řemesel.

Srdečně zvou pořadatelé

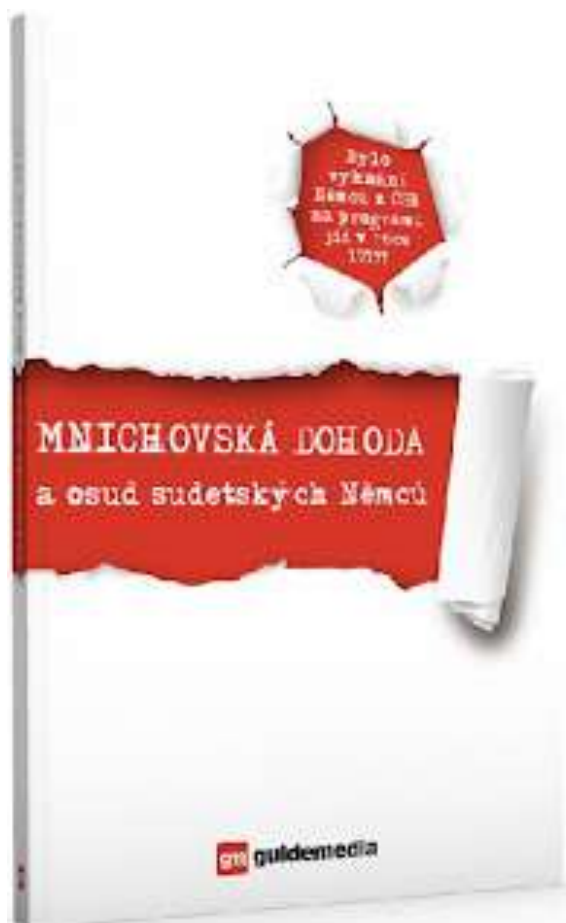
www.stranske.websnadno.cz

informace: KrenkovaVladimira@seznam.cz

Mnichovská dohoda a osud sudetských Němců

Lukáš Beer

Že vnímání událostí z podzimu roku 1938 v podání naší historiografie má dodnes naprosto určující význam pro chápání a výklad moderních českých národních dějin, není třeba zvláště zdůrazňovat. Najdeme dnes sotva někoho, kdo o démonizované "Mnichovské dohodě", prezentované jako diktát, nikdy v životě neslyšel.

Horší je to už se znalostmi o podstatě obsahu mnichovského ujednání a o tom, a co mu vlastně vůbec předcházelo. Dodnes se kupříkladu traduje či v českých hlavách přežívá názor, že "Mnichovská dohoda" byla jakýmsi šokujícím a ponižujícím ujednáním "o nás bez nás" – pro někoho překvapujícím faktem však je, že tato dohoda dala pouze organizační rámec k odstoupení území již odsouhlaseného československou vládou.

Jak už před několika lety výstižně poznamenal ve své knize *Zamlčené dějiny* publicista Tomáš Krystlík, právě onomu znění této preambule, předcházející Mnichovské dohodě, se „čeští historici vyhýbají jako čert kříži“.

Existují pro to pádné důvody. Tyto mnohé další méně známé souvislosti se snaží názorně objasnit aktuálně předkládaná kniha autorského kolektivu nazvaná **Mnichovská dohoda a osud sudetských Němců**. Již v úvodu samotné smlouvy se hovoří o podstatě tohoto ujednání, podepsaného v bavorské metropoli zástupci Anglie, Francie, Německa a Itálie, tím, že se označuje jako „následná dohoda ze dne 29. září 1938“.

To je jedním ze stěžejních témat nově vydané knihy. Co „Mnichovu“ tedy konkrétně předcházelo a co mu ve skutečnosti ubírá na jeho démoničnosti? Jeden z přispívajících autorů, ústecký rodák **Alfred Schickel**, ve svém výkladu poznamenává, že „Mnichovskou dohodou postižené Československo bylo jednoduše prohlášeno za politováníhodnou oběť a touto smlouvou, obdaření sudetští Němci stejně jednoduše za prospěcháře. Pečlivá četba sotva dvaceti vět textu se jeví zřejmě jako zbytečná. Hitlerova centrální role ve vzniku Dohody většině komentátorů očividně stačí k tomu, aby zůstali u názorů, vycházejících z předsudků.“

Nakonec tedy zjistíme, že oddělení Sudet od Československa bylo dohodnuto už před Mnichovem a oni čtyři šéfové vlád jednali 29. září 1938 již pouze o způsobech vykonání. Čtenáři je předkládán hmatatelný důkaz něčeho, co vyvrací zažitý mýtus Mnichova, kde bylo „za zády Čechů“ a „o nás bez nás“ rozhodnuto v neprospěch obětovaného československého státu.

Český čtenář se má díky této aktuálně vydané publikaci možnost vůbec poprvé v tištěné formě seznámit s konkrétní podobou takřka neuvěřitelných „velkočeských“ územních plánů českého autora Hanuše Kuffnera, které tento muž prezentoval ve své brožurce z roku 1918. Údajně bylo toto jeho dílo dokonce v počtu 150 exemplářů rozdáno delegacím mírových jednání v Paříži a jejích předměstích.

Publikace nakladatelství **guidemedia** přetiskuje nejzajímavější pasáže tohoto dobového dokumentu a reprodukované dvě celostránkové mapky názorně ilustrují odvážnost požadovaných územních nároků – „Německo“ mělo být podle tohoto návrhu zatlačeno zhruba na území dnešního Švábska a tento územní celek Kuffner nazval patřičně „Německá rezervace“. Na mapě jsou pak zakreslené územní nároky vůči Německu – zábor celého pruského Slezska a obou Lužic až k Berlínu a odtud po Labi až po Drážďany a dále ke Krušným horám; zábor části Bavorska od Aše po řeku Naab a Regensburg (Řezno), které by byly součástí Čech, stejně jako Bayerischer Wald (Bavorský les, zde zvaný Bajaršský les) až k Pasovu.

Obdobný byl zábor části Rakouska od hranic německých po Dunaji až k Vídni a odtud k Neusiedlerskému jezeru (Neziderskému) a zábor části Maďarska s Györem, Budínem (část Budapešti) a Miskolcem. Součástí nového státu je také *Obchodní stát slovanský* na Istrii s přístavem Terstem. Nejedná se o výplod bujné fantazie, ale o zcela vážně zamýšlený plán tohoto českého znalce válečnictví.

Publikace přináší vedle dalších ukázek z dokumentů a nacionalisticky laděných projevů známých českých politiků z období první republiky i citaci kritických českých hlasů, které do budoucna v česko-německém soužití proto nevěstily nic dobrého. Nakladatelství *guidemedia* poskytlo v této publikaci netradiční příležitost kolegiu autorů, z nichž většina pochází z německých rodin žijících na území Čech a Moravy, podat českému čtenáři svůj náhled na Mnichovskou dohodu a národnostní politiku Československa.

A tak kupříkladu německý autor **Friedebert Volk** vyvrací ve své kapitole „legendu o československé vzorové demokracii“ přehledným a stručným vyjmenováním jevů z politického života předválečné Československé republiky, které se zásadně neslučovaly s proklamovanými demokratickými ideály. A jako perličku může čtenář přijmout například informaci, že zákaz poslechu zahraničního rozhlasu nebylo něčím, s čím by snad do Čech a na Moravu přišel jako první Adolf Hitler. Příjem rádiového vysílání z Německa byl totiž v ČSR zakázán již v průběhu výjimečného stavu v roce 1938.

Velmi poučné a detailní je také pojednání českobudějovického rodáka **Alfreda Bäckera** (narodil se zde v roce 1921 a zemřel v Rakousku před několika týdny) o diskriminující školské politice v první československé republice, které názorně a na podkladu dobových statistických údajů ilustruje „odněmčovací“ snahy Prahy v této oblasti.

„Generální zkouškou pro rok 1945“ nazývá vítkovický rodák **Alfred Oberwandling** komplexní pozemkovou reformu, která byla v československém státě realizována v letech 1919-1925. Autor v knize podává velmi fundovaný a podrobný náskok tehdejších opatření, jež se v negativně v první řadě dotkla příslušníků německé menšiny v Čechách a na Moravě. Téměř třetina celkové půdní plochy státu byla vyvlastňována a měla být předána

novým vlastníků. Navíc, vyvlastněné soukromé vlastnictví se nestávalo vlastnictvím společným, nýbrž zde docházelo k vytlačení jedné vrstvy soukromých vlastníků jinou vrstvou soukromých vlastníků.

Pozemková reforma byla však jen část tzv. čechoslovakizace, tedy čechizace celkového života ve státě a zůstala i po dobu následujících volebních období nepsaným, avšak nejvyšším zákonem česko-nacionálního centrálního státního vedení. *„Co myšlenkoví předchůdci jako Josef L. Stěhule nebo Hanuš Kuffner publikovali na téma eliminace německé národnostní skupiny ještě před koncem 1. světové války, bylo jak Košickým vládním programem z května 1945, tak i následnými prezidentskými dekrety uzákoněno jako konečné řešení,“* uzavírá Alfred Oberwandling v knize.

Výčet jednotlivých zákonů a objasnění jejich dopadu, zejména závažná otázka vyvlastnění a odškodnění, tvoří vůbec jeden z nejhodnotnějších a nejinformativnějších zdrojů předkládané knihy. O negativním nádechu, který zanechává u českého publika při vyslovení jména Konrada Henleina, se není třeba podrobně rozepisovat.

Další z kolegia autorů, znojemský rodák **Günter Kottek** nahlíží na historii sjednocovacího procesu sudetoněmeckého hnutí a počátečnou Henleinovu roli v tomto prostředí. Kottekova analýza geneze sudetoněmeckého politického hnutí, které se zakončuje přivtělením SdP do NSDAP a vyloučením určitých členů původní SdP ze strany, rozbíjí přesvědčivě zažitě představy o „henleinovcích“ jako militantním separatistickém nacionálněsocialistickém hnutí. Publikace kolegia sudetoněmeckých autorů nabízí českému čtenáři možnost konfrontovat své znalosti a názory s informacemi, které se mu docela možná doposud ještě nebyly zpřístupněny, a pohlíží na souvislosti kolem podepsání dohody v bavorské metropoli a na okolnosti, které jí předcházely, z docela neobvyklého úhlu.

Ať už tyto informace jakkoliv budou možná korigovat dosavadní čtenářův názor na „Mnichov“, jedno je jisté: že po přečtení knihy dost možná pocítí napříště potřebu si své znalosti ohledně této klíčové události českých dějin prohloubit a důkladně ověřit. A to nejen na základě v knize poskytovaných citátů z dobových dokumentů, který činí pouze jen určitý výběr.

Není obvyklé, aby české vydavatelství poskytlo do takové míry bývalým československým krajanům německé národnosti možnost takto přímo promlouvat k českému čtenáři – vydavatelství *guidemedia* tak učinilo s vědomím, že přímá názorová konfrontace při posuzování společných moderních dějin může být pro obě strany jen prospěšná, navíc, když se tato konfrontace naprosto obejde bez květnaté řeči politiků. Je nyní na českém čtenáři, jak se s předkládanými argumenty vypořádá.

Knihu lze objednat v [internet-shopu nakladatelství *guidemedia*!](#)

[Mnichovská dohoda a osud sudetských Němců \(kolektiv autorů, překlad P. Kamas\), *guidemedia* Brno 2012, ISBN: 978-80-905310-0-0, Vazba: brožovaná, počet stran: 160, Rozměry: 240×170](#)

(Text převzat z www.nassmer)

POZVÁNKA NA PRAŽSKOU MÍLI

Náš dlouholetý odběratel a čtenář Oldřich Kodeda nám poslal zajímavou pozvánku.

Ctění kolegové, přátelé a příznivci nejen cyklistiky! Dovolujeme si Vám poslat pozvánku na již 19. ročník naší jízdy. Prosíme Vás o případné její rozeslání i mezi vaše přátele, kteří třeba ani nemají tuchy, o jakou krásu každý rok přicházejí! Budou vítáni i se svými dětmi a ostatními rodinnými příslušníky. Přijďte se na chvíli pobavit ve chmurných dnech listopadových.

Zvou Vás členové nejstaršího sportovního klubu v naší zemi.

Za Český klub velocipedistů – 1880 Oldřich

Jezdci v doprovodu svých ctěných rodin, přátel a příznivců se sejdou **v sobotu 3. listopadu 2012** na tradičním místě uprostřed Letenské pláně za kyvadlem.

Program Pražské míle 2012:

10.00 reje pánů velocipedistů

10.20 ostrý start jízdy po trati míle

10.30 dojezd do cíle

**11.00 závod vysokých kol v jízdě na pomalost
“Letenský šnek“**

11.30 fotografování jezdců

Český klub velocipedistů-1880 jest klubem tradičním, a proto přísně v duchu stanov našich bude jízda umožněna pouze pánům na vysokých kolech ve vhodném oblečení! **Nízká kola a šaškovská oblečení buďtež ponechána doma a nebudíž jimi hyzděna trať míle.**

Každý účastník Pražské míle 2012 si je vědom, že zapravením startovného Kč 100,- a přihlášením se k jízdě vědomě se zříká případných všech nároků na pořadatele jízdy a jeho start i činnost po trati jest již pouze na jeho vlastní nebezpečí.

Po skončení jízdy zveme všechny jezdce, jejich rodiny, přátele i obecnost do klubové hospůdky „Na Závěrce“ (Šlikova ulice 3, Praha 6 – Břevnov). Zde budou o 14. hodině odměněni účastníci jízdy. Případné dotazy na telefonním čísle 602 425 160.

Oldřich Kodeda sám na vysokém kole...

PŘÍŠTÍ VÁLKA BUDE ZŘEJMĚ NEJEN KRUTÁ, ALE I DLOUHÁ

Zatím co si většina lidí láme hlavy nad výsledky voleb a v jejich stínu se diskutuje o všem možném, život na jiných místech jde dál. Na internetu koluje neuvěřitelná zpráva, doložená souborem autentických fotografií.

Přetiskujeme vše bez komentáře, plné znění jmen uvádíme pro jistotu ve zkratce. Autor píše a fotografuje (viz další stránky):

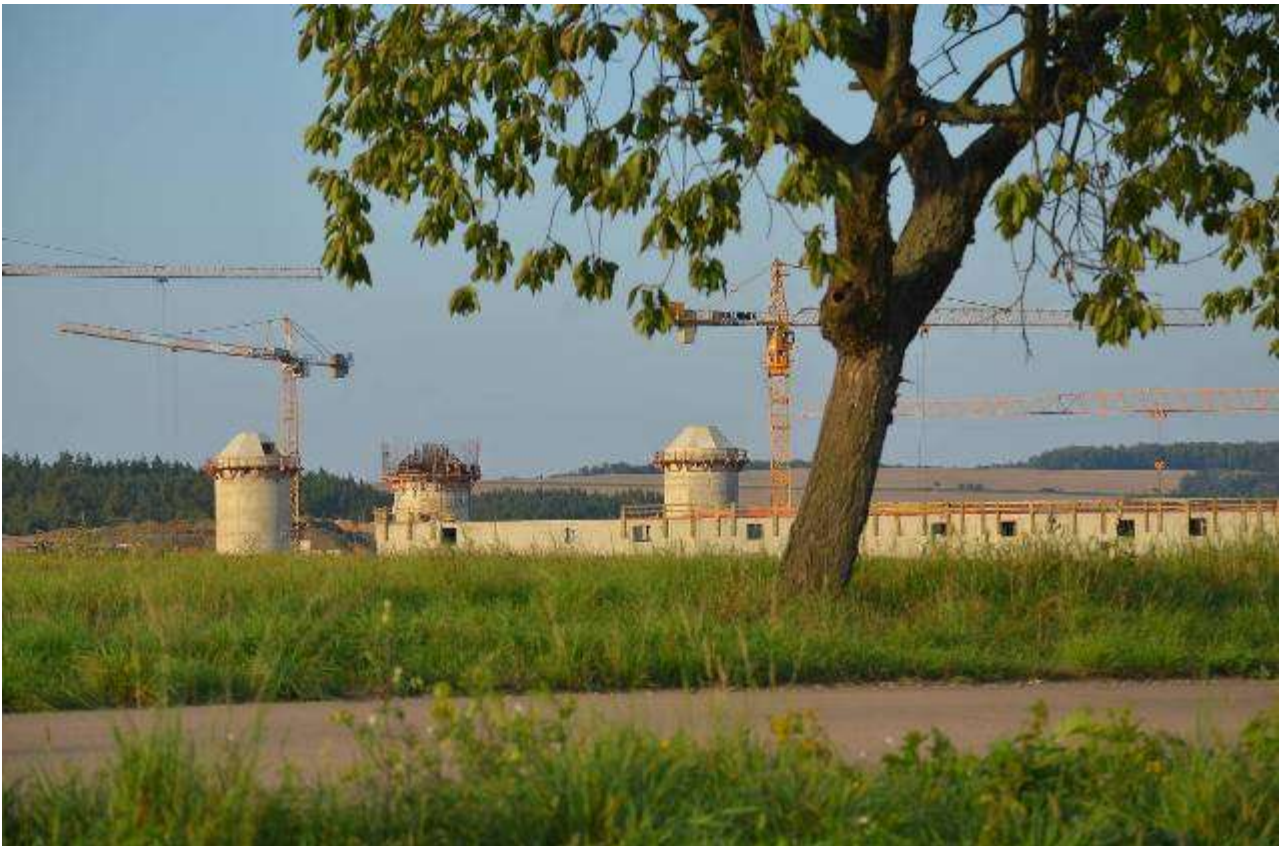
Při loňském sjíždění Berounky jsem si na jednom místě všiml, že kousek od levého břehu stojí stavební jeřáby a je tam velké staveniště, marně jsem však pátral, oč jde. Tak teď už vím! Ta stavba, to je protiatomový bunkr nějaké bláznivé pí K-chtové, exmanželky miliardáře T-kače, a její sekty co si zde staví nezávislé hospodářství ve stylu postkatastrofických filmů Šílený Max, Vodní svět, Pošťák, Malevil atp...

Věže jsou údajně jednak chladicí věže a jednak je v nich generátor na dřevoplyn pro malou podzemní elektrárnu na dřevoplyn (chytré, až se to tady rozpadne - kde by vzali uhlí). Ten budou vyrábět ze dřeva suchou destilací, takže jim zůstane dehet. Z toho mají hydrogenací vyrábět malé množství benzínu do motorových pil. Plošina na věži bude údajně sloužit pro dálkově ovládaný kulomet a PL střelu Stinger. Odolnost je VĚTŠÍ než podobné hloubené objekty na metru či záložní telefonní ústředny, do ráže rakety s hlavicí 1000kg trhavin. Ještě se tam buduje v nižší odolnosti zodolněný hřebčín, kravín, garáže a hangár na vrtulník (přece jen nějakou zásobu benzínu mít budou, ale jako s hlavním dopravním prostředkem počítají s koňmi). Byla zaznamenána poptávka pro výrobu 80 kusů ochranných masek a třiceti kusů ochranných "obleků" pro koně. Je snaha vykoupit i pozemky na druhé - pravé straně Berounky aby na ně nebylo z protějšího kopce vidět!!!

Síla co??? Jinak členové sekty nesmí kouřit, pít alkohol a kafe. Lokalita Hlince - Ptyč na Berounce. Podívejte se na mapách na tyto souřadnice: 49°56'36.420"N 13°38'52.498"E Stavaři jistě ocení to množství armování - že se tam ten beton vůbec vejde.

Co dodat? Všichni se tam bohužel nevejdeme

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Letos v prosinci si připomeneme, že tomu bude přesně 15 let od doby, kdy v Budišově nad Budišovkou bylo založeno občanské sdružení Vlastenecký poutník. Jeho projekty, mezi něž patří i úspěšný a stále trvající mezinárodní projekt Cesta česko – německého porozumění, jsou známy v celé zemi i mimo ni. Na snímku jsou členky místní budišovské organizace Svazu tělesně postižených, s nimiž má Vlastenecký poutník uzavřenu dohodu o pomoci při údržbě Cesty. A tak ji před zimou upravují, za což jim patří uznání a vřelý dík. Zrovna tak patří díky správci nové Kaple sv. Jana Nepomuckého Antonínu Janalíkovi, současně i místním farníkům, členům KDU ČSL i faráři P. Petru Fichnovi za aktivity s Cestou a sjezí Kaplí spojené. Bohužel občanské sdružení Vlastenecký poutník se muselo po volbách v roce 2010 ze svého dlouhodobého sídla vystěhovat, nové vedení města upřednostňuje jiné priority. To ovšem na aktivitách spojených s Cestou porozumění, nic nezmění. Na 23. června 2013 připravujeme v souvislosti s prodlužováním Cesty velkou akci spojenou s 255. výročím bitvy u Guntramovic a Domašova nad Bystřicí. Jakkoli jsme tento termín avizovali již v červnu 2013, bude město organizovat ve stejném termínu Letnice. Což je škoda pro obě akce.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (784)

Nemine týden, aby někdo nepřišel s nějakou negativní zprávou. Již jsme si na to zvykli. Když vám ji neřeknou, tak vám ji kdosi napíše či zatelefonuje. Všeobecně se takovým zprávám říká *jobovky*. Musím ti říci perfektní jobovku, sdělí vám někdo a vy to považujete nejen za normální, někdy se na ni těšíte, zejména když se netýká vás. Příznivým zprávám je vymezen jen malý prostor. Snad proto neexistuje opačný ekvivalent od jobovky.

A přitom to v historii s tou jobovkou bylo trochu jinak. Dábel to byl, který kudy chodil, tudy vykládal, že se dobře velebí Bůh těm, kdož se nemusí ohánět, protože jsou bohatí. A to se mnoha lidem líbilo, znáte to sami, ne? A tak Bůh ve své velkorysosti dovolil Dáblu, aby své tvrzení vyzkoušel na Jobovi. Ten byl v zemi Ús boháčem, navíc spravedlivým a bezúhonným člověkem. Satan zařídil, aby Job přišel o majetek a bylo pobito jeho služebnictvo. Přivolal vichřici, která strhla dům, v němž zahynula celá Jobova rodina, včetně jeho sedmi synů a tří dcer. Job ale obstál a tvrdil, že jeho víru v Boha nemůže ani tento soubor tragedií narušit. A tak Satan přidal ošklivou nemoc. Job i v době, kdy celé jeho tělo bylo pokryto vředy, trval na svém. Mám pravdu a žil jsem spravedlivě, tvrdil. A to co se mi stalo, není trest Boží za hříchy, protože jsem se žádných nedopustil.

A v tu chvíli Dábel pochopil, že prohrál. A Bůh Joba odměnil ještě větším majetkem a zařídil, aby žil dalších 140 let a dočkal se i pravnuků. A lidé by z toho měli usoudit, že víra, pokora, trpělivost a nepředstíraná pravda jsou základem pravého života. Otázkou je, co ze své porážky vyvodil Dábel. Známe ho a víme o něm dost. Nikdy se nevzdal. To on je autorem jobovek. Jeho odchovanci chodí mezi námi, lžou, urážejí, vymýšlejí si a píší hanopisy, které dokonce podepisují. Domnívají se totiž, že když se sami postaví do čela boje za tak zvanou spravedlnost, že lidem nedojde, že jsou nástrojem Satanovým. A opravdu - mnozí lidé je neprokoukli. Dokonce jsou nakloněni věřit tomu, že jim, služebníkům Satanovým, jde o spravedlnost.

Ve Starém zákoně, kde si můžeme přečíst tento příběh, se nic nepíše o tom, kdy se přesně ona událost s Jobem stala. Muselo to však být hodně dávno. Za tu dobu bychom měli být v boji se Satanem poněkud dále. Bůh sice Joba odměnil za trpělivost, avšak jistě by mu bylo milejší, kdyby se Job pokusil nad Stanem zvítězit. Třeba tohle nám také chtěli vzkázat tímto starozákonním příběhem naši předkové. A jak jste na tom u vás?

Dnes má svátek HEDVIKA. Zítří, ve čtvrtek LUKÁŠ. V pátek MICHAELA, v sobotu VENDELÍN, v neděli BRIGITA, v pondělí SABINA, v úterý TEODOR a ve středu NINA. Nezapomeňte jim blahopřát.

